

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Sychowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 września 2008 r.
skargi K. T. i J. T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 4 lipca 2007 r., sygn. akt II Ca (...)

wydanego w sprawie z powództwa K. T. i J. T.

przeciwko B. Ł. i A. Ł.

o zapłatę,

odrzuca skargę;

**zasądza od K. T. i J. T. solidarnie na rzecz B. Ł. i A. Ł. solidarnie kwotę 934
(dziewięćset trzydzieści cztery) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 4 lipca 2007 r. Sąd Okręgowy w S. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 7 marca 2007 r. i oddalił powództwo wytoczone przez K. T. i J. T. przeciwko B. Ł. i A. Ł. o zasądzenie kwoty 5835,20 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokalu.

Powodowie wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać – obok oznaczenia orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenia jej podstaw oraz ich uzasadnienia i wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem – także wskazanie przepisu prawa, z

którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Każde wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych wymagań. Przepis ten wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, zatem skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl., z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05, nie publ. oraz z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, postawienie przez prawodawcę jako dwu odrębnych wymagań przytoczenia podstaw i ich uzasadnienia oraz wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, było zabiegiem w pełni świadomym i uzasadnionym. Po pierwsze, trzeba pamiętać, że instytucja skargi, o której mowa, została ustanowiona w celu stworzenia możliwości realizacji uprawnień wypływających z art. 417¹ § 2 k.c., zagwarantowanych w art. 77 ust. 1 Konstytucji, przewidującym odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez niezgodne z prawem działania przy wykonywaniu władzy publicznej. Jest w tej sytuacji oczywiste, że niezgodność z prawem uzasadniająca odpowiedzialność Skarbu Państwa musi być – już na etapie wnoszenia skargi – jasno określona przez wskazanie przepisu, z którym skarżone orzeczenie jest niezgodne. Po drugie, same wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego orzeczenia, wytykane w ramach podstaw, nie zawsze powodują niezgodność orzeczenia z prawem (por. art. 424⁴ k.p.c.), a jeśli nawet tak się dzieje, to przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być – i często nie są – tożsame z przepisami (przepisem), z którym orzeczenie jest niezgodne. Z tych przyczyn, zważywszy także na względy czysto normatywne, tj. na konstrukcję art. 424⁵ k.p.c., należy przyjąć, że nie stanowi spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. odwołanie się do podstaw skargi lub ich uzasadnienia.

W skardze powodów powołano jako jej podstawę naruszenie prawa materialnego – art. 224 § 2 k.c. oraz naruszenie przepisów postępowania: art. 322, 217 § 1 w zw. z art. 227 i art. 391 § 1, art. 217 § 2 w zw. z art. 391 § 1 i art. 328 oraz art. 232 zd. drugie k.p.c. Nie wskazano jednakże przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Skarga nie spełnia zatem wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. art. 424⁸ § 1 k.p.c. postanowił odrzucić skargę i na podstawie art. 424¹² w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 oraz art. 98 § 1 i 3 k.p.c. a także § 13 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) orzekł o kosztach postępowania.